

ΜΗΧΑΛΗΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.—

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο Κ. ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΣ

Μὴ δυνηθέντες ν' ἀποσπάσωσιν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι τὸν κ. Ράλλον, ἀπελπισθέντες καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν κ. Ρούφον, ἐρρίφθησαν τώρα μανιώδεις ἐναντίον τοῦ κ. Κοντοσταύλου. Τὰς αὐτὰς ἡμέρας καθ' ἃς ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐμεσολάβει μεταξὺ τῶν διίσταμένων ὑπουργῶν, μία ἀντιπολιτευομένη ἔθετεν εἰς τὸ στόμα του λόγους οἵτινες προῦπετίθου τὴν σύγχρονον πανηγυρικὴν περὶ αὐτοῦ. Σημεῖον ἀλάνθαστον ὅτι οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἦσαν τοῦ ἀέρος καὶ ἐτίθησαν ἐπίτηδες μετὰ τὴν ὀλίγον μωρὴν πρόθεσιν νὰ ἐπιφέρωσι ψυχρότητα σχέσεων διὰ πραγμάτων ἀβασίμων. Χθὲς δὲ πάλιν ἄλλη πάλιν συναδελφὸς ἀποπειράται διὰ τῆς συνήθους εἰς αὐτὴν λογικῆς νὰ ἀποδείξῃ παράξενον τὴν θέσιν τοῦ κ. Κοντοσταύλου. Καὶ διὰ τί νομίζετε ; Διότι ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν **δὲν ἔχει** ἀντιθέτους ἰδέας πρὸς τὸν κ. πρωθυπουργόν. Καὶ διότι ἀκόμη δὲν στέλλει ἴσως εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐν λόγῳ παράξενος συναδέλφου κἀνὲν διαφορὰ ἐναντίον τοῦ κ. Τρικούπη. Ἐὰν ἀπ' ἐναντίας ὁ μὲν κ. Τρικούπης εἶχε ταύτην τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν, ὁ δὲ κ. Κοντόσταυλος τὴν ἀκριβῶς ἀντίθετον, ἐὰν ἐκεῖνος ἤθελε συμμαχίαν μετὰ τῶν Βουλγάρων καὶ αὐτὸς συμμαχίαν μετὰ τῶν Κινέζων. τότε ὁ κ. Κοντόσταυλος θὰ ἦτο ἀληθῶς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, συμφῶνως μετὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐν λόγῳ δημοσιογραφικοῦ ὄργανου.

Καὶ δυστυχῶς ἡ εὐφυΐα τῶν ἀντιπολιτευομένων ὑπὸ τὰς δογματικὰς ἐμπνεύσεις ἀρχηγοῦ ἀνευ ἀρχομένων, δὲν βύσκει μόνον εἰς τὸ γελοῖον, ἀλλὰ βούτῃ καὶ εἰς τὴν ἀνθετικὴν ἐκείνην δουλοφροσύνην, τὴν ἀφαιροῦσαν πᾶσαν ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ καθιστῶσαν αὐτὴν ἐξάρτημα τῶν μεγάλων δυνάμεων, δουλοφροσύνην τῆς ὁποίας ἀληθῆς ἀρχηγὸς καὶ σχολάρχης ἀνεδείχθη ὁ κ. Δηλιγιάννης καὶ ἐν τοῖς ἐσωτερικοῖς καὶ ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς, καὶ εἰς τὸ φαῦλον ζήτημα τοῦ Σουλῆ, καὶ εἰς τὸ φαυλότερον τοῦ Δομοκοῦ, καὶ εἰς τὰ Βασιλικά Διαγγέλματα πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ συνάδελφον, πρὶν ἢ ὁ κ. Τρικούπης ἀναθέσῃ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν εἰς τὸν κ. Κοντόσταυλον, ὄφειλε πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς πρέσβεις, ἐὼν τὸν δέχωνται ὡς ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν, ὕστερον μάλιστα ἀπὸ τὸν πολυθρύλητον ἐκεῖνον περὶ τῆς ὑπογραφῆς τῆς συνθήκης λόγον του ἐν τῇ Βουλῇ, δι' οὗ ἐζήτησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι,

κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν παραδοχὴν τῶν συστάσεων τῆς Εὐρώπης. Τώρα, κατὰ τὴν μυθοπλαστικὴν συνάδελφον, τὸν ἐκδικοῦνται καὶ οἱ πρέσβεις, θεωροῦντες αὐτὸν ὅχι ὡς ὑπουργόν, ἀλλ' ὡς ἀνώτερον ὑπάλληλον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου. Διότι, κατὰ τὴν γνώμην τῶν δηλιγιαννικῶν, ὑπουργὸς μὴ ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῶν κυρίων μοι πρέσβειων, δὲν εἶνε ὑπουργός, ἀλλὰ τὸ πολὺ ἀνώτερος ὑπάλληλος.

Μετὰ τοῦ κ. Κοντοσταύλου οὐδεμία σχέσις μᾶς συνδέει, ὡς μετ' οὐδενός· μέλους τῆς κυβερνήσεως, ὡς μετ' οὐδενός ἀκόμη τῆς πολυσυνθέτου ἀντιπολιτευτέως, πλὴν τῶν ἐξ ἀνάγκης φιλικῶν, ἀλλὰ καθαρῶς προσωπικῶν σχέσεων. Ἐπιμένομεν εἰς ὅ,τι ἀνεκαθεν ἐφρονήσαμεν καὶ φρονοῦμεν, ὅτι ἀπέναντι τῆς πολιτικῆς διαφθορᾶς σοβαρὸν ἀντίδοτον δεόν νὰ θεωρηθῇ ὁ ἀνεξάρτητος τύπος. Ἀκριβῶς δὲ ὑποχρέωσιν τοῦ ἀνεξαρτήτου τύπου νομιζομεν τὴν ὑποστήριξιν πάσης κυβερνήσεως ἐν ἑλλείψει καλλιτέρας, καὶ τὸν περιορισμὸν αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ ἐλέγχῃ μὲν τὰ στρεβλά τῆς κυβερνήσεως, νὰ ἐνθαρρύνῃ δὲ τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς διαβήματα.

Οὐδέποτε ὑπελάβομεν τὸν κ. Κοντόσταυλον μεγαλοφυῖαν τοῦ τόπου· ἀλλ' εἶνε καὶ μωρὸν συγχρόνως τὸ ἐγείρειν τοιαύτας ἀξιώσεις. Πανθομολογοῦμενον ὅμως εἶνε ὅτι εἶνε ἐκ τῶν χρηστοτέρων καὶ ἀκεραιτέρων πολιτῶν, ἡ δὲ παιδεία του, αἱ σχέσεις του, τὸ διπλωματικὸν παρελθόν του παρὰ πάντα ἄλλον ὑπεδείκνυον αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν. Ἐὰν δὲν ἀπατώμεθα δὲ, κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν μετὰ τοὺς ἀρχηγούς τῶν κομμάτων, αὐτὸς μόνον καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης διηύθυναν τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν. Ἐὰν λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῇ συλλογισμὸς τις εἰς τοὺς κυρίους πρέσβεις ἕνεκα τοῦ διορισμοῦ τοῦ νέου ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν, ὁ συλλογισμὸς οὗτος οὐδὲν ἄλλο ἢ δύνατο νὰ ἐνέχῃ ἢ τὴν σκέψιν τῆς εἰδικότητος τοῦ κ. Κοντοσταύλου.

Ἄλλ' ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ ἄλλη οὐσιαστικωτέρα εἰδικότης, καὶ αὕτη ἦτον ἡ μεμετρημένη πάντοτε καὶ λελογισμένη ἀντισλαβικὴ πολιτικὴ του, ἣν μετῆλθε τὸ 1876, ὑπὸ τὸν Κουμουνοῦρον, καὶ δι' ἧς βεβαίως θὰ συνετέλεσεν, ἐφ' ὅσον ἐπέτρεπον τὰ συγκρουόμενα συμφέροντα τῶν μεγάλων δυνάμεων, εἰς τὴν ἐπὶ τε Οἰκουμένης καὶ ἔπειτα ἐξευμένισιν τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς, ἐγκολπωθεῖσιν ἔστω καὶ ὀλίγον πλατωνικῶς, τὴν ἑλληνισμὸν καὶ ἐπὶ Δέρβου καὶ ἐπὶ Σαλιβουρῶ. Αἱ δὲ παρούσαι περιστάσεις, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐγκυμονομένης κρίσεως καὶ ὑπὸ ἡὴν ἔποψιν τῆς ἐν εἰρήνῃ ἐθνολογικῆς

πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἡ παρουσία τοῦ κ. Κοντοσταύλου ἐν τῇ κυβερνήσει εἶνε οὐ μόνον ἐγγύησις ὅτι τὴν ἐθνικὴν τρεπόμεθα ὁδὸν, ἀλλὰ βεβαίως χρησιμεύει πολὺ εἰς τὴν ἐνσωμάτωσιν καὶ ἐνεργοποίησιν μιᾶς δραστηκῆς ἐλληνικῆς πολιτικῆς ἐν ταῖς ὑπὸ δεινὸν ἀγῶνα ἐλληνικαῖς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐπαρχίαις.

Νομίζομεν δὲ ὅτι καὶ εἰργάσθη τελευταῖον ἐπιστημότερον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ θέλομεν ἴδει μίαν ἡμέραν τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Κοντοσταύλου, σύμφωνα μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ Πανελληνίου, καὶ μόνον ἀσύμφωνον καὶ ἀσύμφωνον πρὸς τὰς εὐχὰς τῶν κυρίων μοι δηλιγιαννικῶν, αἵτινες διὰ τοῦ ὄργανου τῶν, τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος, πρὸς ἣν ἀποτείνονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, ἐκήρυξαν ὅτι *οὐδεμίαν ἀποδίδουσι σημασίαν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ κ. Τρικούπη ἢ τοῦ κ. Κοντοσταύλου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν, διότι φρονοῦσι, ὅτι, ὅπως σήμερον δυστυχῶς ὑπάρχει ὁ τόπος οὗτος, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐντελῶς ἐξουδετερωμένος.*»

Δὲν νομίζετε ὅτι διαβλέπετε εἰς τὰς ἀντεθνικὰς καὶ μονουχὶ αὐστρουλαβικὰς αὐτὰς γραμμάς, παρασκευὴν τοῦ ἐδάφους ἐκ μέρους τῶν Δηλιγιαννικῶν, ὅπως ὅταν ὁ κακὸς δαίμων τῆς Ἑλλάδος παραδώσῃ ποτε τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην, εὐρεθῇ οὗτος ἔτοιμος νὰ εὐχαιριστήσῃ τοὺς κυρίους μοι πρέσβεις;

Καλιθέαν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Αὐτὰ τὰ δύο χρονικά μᾶς τὰ στέλλουν ἐξωθεν:

Μόνον μὲ τὴν θεωρίαν ὁ κ. Λομβάρδος ζητεῖ νὰ διοικήσῃ τὴν ἐκπαίδευσιν; Διατί δὲν ἐπισκέπτεται ποτὲ ὁ ἴδιος τὰ σχολεῖα, τὰ γυμνάσια, τὸ Πανεπιστήμιον ἵνα ἴδῃ

ὅτι οἱ μαθηταὶ καὶ φοιτηταὶ σχεδὸν πάντες ἀπῆλθον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ οἱ καθηγηταὶ ἐνώπιον κενῶν θρανίων ἀέρα κοπανίζουσι;

Ἡ νὰ ἐπιμενῆ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου τῆς παρατάσεως τῶν μαθημάτων μέχρι τῆς 15ης Ἰουνίου καὶ νὰ ἐφευρῇ μάλιστα τρόπον ἐκτελέσεως αὐτοῦ ἢ νὰ μᾶς ἀφίνη ἡσύχους. Πέρσι μάλιστα πάντες οἱ ἀπελθόντες ἀπὸ τοῦ Πάσχα φοιτηταὶ ἔλαβον ἀποδείξεις ἀκροάσεως τὸν Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτωβρίον.

Δήμαρχος θέτει νὰ γίνῃ ὁ κ. Φραξίτης; Οἱ ἡμίσεις τῶν χάριν τῆς προχθεσινῆς διαδηλώσεως προσελθόντων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀπῆλθον βλασφημοῦντες καὶ ποδαλοῦντες, διότι πάντες σχεδὸν ἐσκόνταψαν ἐπὶ τοῦ ἀστρώτου πεζοδρομίου τοῦ γωνιαίου οἰκοπέδου του. Καλὰ θὰ καταφέρῃ τὸν καλλωπισμὸν τῆς πόλεως ἢ περιμένει ὅταν γίνῃ δήμαρχος νὰ πλακοστρώσῃ τὸ πεζοδρόμιόν του μετὰ τῶν λοιπῶν δημοτικῶν;

Διὰ δὲ τὸ τοῦ Παλατιοῦ πεζοδρόμιον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισοῦ διατί δὲν ἔχει κανεὶς τὴν τόλμην νὰ φωνάξῃ; Νὰ ἰσότης!

Ἐν τῷ δήμῳ Αἰτωλικῷ ὁ κ. Μπέλιος παραγκωνισθεὶς παρὰ τοῦ κυρίου Τρικούπη εἰς τὰ δημοτικὰ, μετὰ δεκαπενταετίς πολιτικὰς ὑπηρεσίας, διότι παρὰ τὴν θέλυσιν τοῦ ἀρχηγοῦ ἠθέλησε νὰ ἐκτεθῇ δήμαρχος, ἀπεφάσισε νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸ κόμμα τοῦ κυρίου Τρικούπη καὶ συνδράμῃ τὸν ὑποψήφιον δήμαρχον τοῦ Δελιγεωργικῆς κόμματος Κωνσταντίνον Λάσκαρη, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐκτελεῖ μετὰ ἱπποτικῆς ὄντως εἰλικρινείας ἐμμένων εἰς τὸν λόγον ὃν ἔδωκε καὶ ἐνεργῶν ἠθικῶς ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κυρίου

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 489)

- "Ὁχι, ἀλλ' ἀναχωρεῖτε.
- Δοιπόν;
- Θέλω νὰ ἐπιστρέψω ὡσκύτως εἰς Γαλλίαν.
- Δὲν ἔχετε πλέον ἐκεῖ κανένα συγγενῆ.
- Τοῦτο εἶνε ἀληθές.
- Ἀλλὰ διατί τότε νὰ μὴ μείνητε ἐν Βαταυίᾳ ὅπου μετὰ τινὰ ἔτη θὰ ἐσχηματίσετε μικρὰν τινὰ περιουσίαν;
- Διότι ἀφοῦ ἀναχωρήσετε, θὰ αἰσθάνωμαι ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήτω ἐνταῦθα· θὰ ἤμην δυστυχής.
- Ὁ Παῦλος περιεργάσθη αὐτὸν μειδιῶν.
- Καὶ ἐὰν δὲν πιραλάθωμεν μαζὺ τὴν Ζελιμᾶν;
- Ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἐποίησε κινήσιν τινὰ ἐκπλήξεως.
- "Ὡ! ἐψιθύρισην, ἐμαντεύσατε. . .

— Μάλιστα, ἀγαθὲ μου Σεβρὺ, ἐμάντευσα τὸ μυστικόν σου· ἀγαπᾶς τὴν Ζελιμᾶν.

— "Ὡ! ναὶ τὴν ἀγαπῶ! Ἀλλ' αὕτη δὲν θὰ μείνῃ, θὰ θελήσῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κυρίαν της.

— Ἄν καὶ ἡ Ζελιμᾶ ἔχῃ μεγάλην φιλίαν μετὰ τῆς Λουκίας, ἡ Ζελιμᾶ θὰ μὲν ἐν Βαταυίᾳ ἐπειδὴ ἀγαπᾶ τὸν Κάρολον Σεβρὺ.

— Μὲ ἀγαπᾶ, λέγετε, μὲ ἀγαπᾶ!

— Μάλιστα.

— Εἶναι δυνατόν;

— Ἡ Ζελιμᾶ τίποτε δὲν ἔκρυψεν ἀπὸ τὴν Λουκίαν. Τώρα, ἀγαπητὲ μου Σεβρὺ, ἀκούσατέ μου. Ὁ κ. Δεβιλλιέρ πολὺ σᾶς ἐκτιμᾷ ἕνεκα τῆς μεγάλης εἰλικρινείας σας καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σας. Πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν οἶκον καὶ ἐκείνων, ἃς μέλλετε ν' ἀποδώσῃτε εἰσέτι, θέλετε λάβει μετοχὴν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις. Ὁ κ. Δεβιλλιέρ θὰ σᾶς νυμφεύσῃ, ὅπως ἐνύμφευσεν ἡμᾶς, τὴν Λουκίαν καὶ ἐμὲ, καὶ μετὰ τινὰ ἔτη, ὅταν σχηματίσῃτε καὶ σεῖς περιουσίαν, θὰ ἔλθῃτε πρὸς συνάντησιν ἡμῶν ἐν Γαλλίᾳ, ὅποτε θὰ εἴμεθα ἐκ νέου καὶ πάντοτε συνγνωσμένοι.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λουκία ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ γαλλικοῦ πλοίου, ἀποπλέοντος διὰ τὴν Γαλλίαν.

Ἡ Ζελιμᾶ ἔκλαιεν, ἀλλ' ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἦτο αὐτοῦ, ὅπως τὴν παρηγορήσῃ.